

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne takke Venstres ordfører for det sidste indlæg, for dermed kan jeg forstå, at det, vi diskuterer, er, hvordan vi skal behandle disse mennesker, hvilket niveau disse mennesker skal være placeret på, hvordan den fysiske standard skal være, hvordan vi som velfærdssamfund kan tillade os at behandle denne gruppe mennesker, og når vi har fundet ud af det, skal vi finde pengene. Det er jeg glad for, for jeg opfattede faktisk Venstres ordførertale som det stik modsatte, nemlig at vi først skulle se på penge og derefter se, hvor meget menneskeværd vi kunne få for dem. Jeg er glad for, at Venstres ordfører nu pointerer, at vi tager udgangspunkt i de krav, vi kan stille til systemet, for at disse mennesker kan blive behandlet ordentligt, og derefter finder vi pengene. Det er jeg glad for at høre.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg er lidt interesseret i, hvilken tidsramme der ligger for Venstres gode hensigter. Hvis det er sådan, at man ser på de tal, som foreligger, og på det, fru Else Winther Andersen siger, kan det jo reelt dreje sig om, at de krav, der er stillet op i beretningen fra Retsudvalget, er noget, det måske vil tage 15 år at nå frem til, og jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad Venstres bud er på det spørgsmål.

Efter Enhedslistens opfattelse snakker vi om en ganske kort årrække, måske 2, 3, eller 4 år. Men i den udbygningsplan, der foreligger i dette øjeblik, snakker man om 15 år, og jeg vil gerne vide, om det er det, Venstre støtter, for det synes jeg sådan set er vigtigt. Det er vigtigt for forståelsen af, hvor alvorligt Venstre stiller sig til dette problem, for at skyde noget 15 år ud i fremtiden er det samme som at sige, at det har man ikke taget stilling til, men det kommer måske engang.

Brian Mikkelsen (KF):

Det Konservative Folkeparti hilser relanceringen af lovforslaget velkommen, og vi mener, der er et godt grundlag for, at vi kan få det vedtaget hurtigt. Det er også nødvendigt, at vi får speedet processen op, for sagen er jo, at der er nogle uanstændige forhold, der skal rettes op på.

Hvis man kigger på psykiatrilovundersøgelsen, kan man se, at der i den periode, hvor

undersøgelsen blev lavet, skete en øget anvendelse af tvang, og der blev peget på, at der er en sammenhæng mellem tvang og ressourcer. Det er en banalitet, vi alle sammen bør kunne forstå. Vi kan også konstatere ved at se på de tal, at mange psykiatriske afdelinger er præget af overbelægning, personalemangel og utilfredsstillende fysiske rammer – forhold, som man ikke ville byde nogen som helst andre mennesker i dette samfund. Det er endnu en grund til, at vi skal have speedet processen op.

Vi kan se, at der er mangel på bl.a. enestuer, beskæftigelsesmuligheder og adgang til fri luft, og også disse forhold gør, at der er god grund til, at vi får speedet processen op. Vi kan se, at der kun er få afdelinger, som har en akut modtagefunktion, skadestue, hvor patienterne selv kan henvende sig døgnet rundt, og vi kan også se, at kun omkring halvdelen af de psykiatriske afdelinger har en distriktspsykiatrisk service med forankring i nærsamfundet. Altså skal vi have speedet processen op.

Hvis vi så kigger på lovforslaget, er der mange ideer i det, som vi selvfølgelig kan støtte også med udgangspunkt i forhandlingerne fra sidste år. Overordnet synes vi, at man skal tilstræbe en balance, hvor man på den ene side kigger på selvbestemmelsen, altså den enkelte patients samtykke til behandling, og på den anden side lægernes ønske om at behandle patienter, der ud fra ærlige og rimelige betragtninger vil have bedst af at blive behandlet.

Vi mener også, at når vi får vedtaget dette forslag, skal vi have i baghovedet, at der allerede i foråret 1998 skal forhandles om kommunernes økonomi, så loven ikke blot bliver en hensigtserklæring, men altså også bliver udmøntet i nogle konkrete skridt, som kan forbedre forholdene.

Hvis vi kigger på lovforslaget, mener vi, at forslaget § 2 er et godt udgangspunkt for behandling af patienterne, specielt hvis de af psykiatrilovundersøgelsen påpegede mangler skal afhjælpes.

At klageordningen nu bliver forenklet, så alle klager kommer til at gå over patientklagenævne, er også positivt nok. Denne forenkling tror vi vil være med til at sikre nogle bedre forhold for patienterne, og der er stadig mulighed for behandling i to instanser, hvis man vil klage videre.

Forslaget udvider også muligheden for omgående at iværksætte tvangsbehandling, selv om patienten eller patientrådgiveren klager